

MIT MONDJUNK?

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 35. szám, 2019. augusztus 30.

A rendőrségi ügyeletes nem találta intézkedésre érdemesnek annak a nőnek a bejelentését, akinek a szomszédjában gyilkosság történt Budapesten, a Zöldlomb utcában. A gyanú szerint a 35 éves apa megölte 31 éves élettársát és négyéves közös gyerekeket; a férfi ezután öngyilkos lett. Igaz, a szakértők szerint a tragédia már jóval a bejelentés előtt történt, a rendőr ellen pedig fegyelmet indítottak, de vajon hány olyan eset van a 112-es hívószám és a rendőrség mindenkori ügyeletesének a rovásán, melyből nem lett emberhalál, ám az érintettek életére nézvést súlyos egészségi, lelki vagy éppenséggel jogi következményekkel járt a segítség elmulasztása?

Köztudomású, hogy családi ügyekben (lásd családbarát kormány), valamint zaklatások esetén sokszor a fülük botját sem mozdítják az ügyeletesek. Egyik ismerősöm bejelentette, hogy zaklatója folyamatosan követi, ki sem tud lépni a lakásából. Biztosan van valami oka rá, kapta a szakszerű választ. Nemrég pedig egy másik asszony telefonált a rendőrségnek, hogy bántalmazza a fia, segítséget kér. A rendőrség még csak egy járőrt sem küldött a helyszínre. Másnap és harmadnap az eset megismétlődött. A negyediken az asszony ismét telefonált, nem kért semmit, csupán szenvtelen, tárgyilagos hangon közölte: megöltem a fiamat. Tíz percen belül villogó, szirénázó rendőrautók sokasága vette körül a házat.

Na végre, mondta az asszony a rárontó rendőröknek. Ott van a gyerek a másik szobában, neki semmi baja, ő üt-ver napok óta. Örülök, hogy rájöttem, mit kell telefonálni maguknak, hogy kijöjjenek a bajba jutott emberhez.